

Latvijas Republikas Senāts

SPRIEDUMS

Rīgā 2025.gada 23.decembrī

Senāts šādā sastāvā: senators referents Ermīns Darapoļskis, senatores Indra Meldere un Rudīte Vīduša

rakstveida procesā izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta, pamatojoties uz sabiedrības ar ierobežotu atbildību „STOCKHOLM SCHOOL OF ECONOMICS IN RIGA” pieteikumu par Latvijas Zinātnes padomes 2019.gada 19.septembra lēmuma Nr. 58-2-7 atzīšanu par prettiesisku un zaudējumu 300 000euro atlīdzināšanu, sakarā ar sabiedrības ar ierobežotu atbildību „STOCKHOLM SCHOOL OF ECONOMICS IN RIGA” kasācijas sūdzību par Administratīvās apgabaltiesas 2023.gada 19.jūnija spriedumu.

Aprakstošā daļa

[1]Latvijas Zinātnes padome (turpmāk – padome) izsludināja 2019.gada fundamentālo un lietišķo pētījumu projektu konkursu, kurā pieteicēja – sabiedrība ar ierobežotu atbildību „STOCKHOLM SCHOOL OF ECONOMICS IN RIGA” – iesniedza projekta iesniegumu.

Ar padomes 2019.gada 19.septembra lēmumu (turpmāk – pārsūdzētais lēmums) projekta iesniegums noraidīts kā neatbilstošs Ministru kabineta 2017.gada 12.decembra noteikumu Nr. 725 „Fundamentālo un lietišķo pētījumu projektu izvērtēšanas un finansējuma administrēšanas kārtība” (turpmāk – Ministru kabineta noteikumi Nr. 725) 12.5.apakšpunktā ietvertajam administratīvās atbilstības kritērijam, kas paredz projekta īstenošanu šo noteikumu prasībām atbilstošā zinātniskajā institūcijā.

[2] Pieteicēja vērsās tiesā ar pieteikumu par pārsūdzētā lēmuma atzīšanu par prettiesisku, kā arī zaudējumu atlīdzināšanu.

[3] Administratīvā apgabaltiesa ar 2023.gada 19.jūnija spriedumu pieteikumu noraidīja. Sprieduma pamatojums ir turpmāk minētie apsvērumi.

[3.1] Atbilstoši normatīvajam regulējumam, lai pretendētu uz finansējumu, projekta iesniedzēja darbībai ar saimniecisko darbību nesaistītās jomās ir jābūt prioritārai jeb ar vislielāko īpatsvaru. Lietā ir strīds par to, vai pieteicēja ir uzskatāma par pētniecības organizāciju, kas galvenokārt veic ar saimniecisko darbību nesaistītas pamatdarbības.

[3.2] Tiesa vērsās Eiropas Savienības Tiesā ar prejudiciālu jautājumu, kā interpretēt Eiropas Komisijas 2014.gada 17.jūnija Regulas (ES) Nr. 651/2014, ar ko noteiktas atbalsta kategorijas atzīst par saderīgām ar iekšējo tirgu, piemērojot Līguma 107. un 108.pantu (turpmāk – Regula Nr. 651/2014), 2.panta 83.punktā definēto jēdzienu „pētniecības un zināšanu izplatīšanas organizācija”.

Eiropas Savienības Tiesa 2022.gada 13.oktobra spriedumā apvienotajās lietās C-164/21 un C-318/21, [ECLI:EU:C:2022:785](#), atzina, ka centrālais kritērijs, lai subjektu kvalificētu par pētniecības

un zināšanu izplatīšanas organizāciju, ir tā galvenais mērķis. Lai novērtētu subjekta galveno mērķi, saskaņā ar šo tiesību normu ir atļauts ņemt vērā visus nozīmīgos kritērijus, kā, piemēram, atbilstošo tiesisko regulējumu vai attiecīgā subjekta statūtus. Šajā ziņā no subjekta nevar prasīt, lai tas konkrētu proporciju no saviem ieņēmumiem gūtu no pētniecības un zināšanu izplatīšanas darbībām, kurām nav saimnieciska rakstura. Tāpat Eiropas Savienības Tiesa atzina: lai subjektu varētu uzskatīt par pētniecības un zināšanu izplatīšanas organizāciju Regulas Nr. 651/2014 2.panta 83.punkta izpratnē, nav nepieciešams, lai tas savā pamatdarbībā reinvestētu ieņēmumus no šīs pašas darbības.

Tiesa konstatēja, ka no pieteicējas darbību reglamentējošiem dokumentiem nav acīmredzami izsecināms tās darbības galvenais mērķis. Arī atbilstoši pieteicējas grāmatvedības politikā definētajam pieteicējai ir divas pamatdarbības: gan izglītības pakalpojumu sniegšana, gan pētījumu veikšana. Tomēr tas, ka pieteicējas saimnieciskās darbības ieņēmumi dominē pār darbībām, kurām nav saimnieciska rakstura, tiesas ieskatā, liecina, ka pieteicējas pamatdarbība un galvenais mērķis ir tieši saimnieciskā darbība – izglītības pakalpojumu sniegšana. Proti, no visu lietā konstatēto apstākļu kopuma izriet, ka pieteicējas galvenais mērķis ir augstākās izglītības sniegšana jeb izglītošanas darbības par maksu. Lai gan šī procesa ietvaros tiek veiktas arī citas darbības, tostarp pētniecības un zināšanu izplatīšanas darbības, turklāt zinātniski pētnieciskā darbība var tikt uzlūkota arī kā daļa no izglītošanas procesa, tomēr nav pamata uzskatīt, ka neatkarīgu pētījumu veikšana ir pieteicējas galvenais mērķis.

[3.3] Pārsūdzētais lēmums nav atzīstams par prettiesisku, tātad nav konstatējams zaudējuma atlīdzinājuma pamats. Savukārt prasījums par juridiskās palīdzības izdevumu atlīdzināšanu nebija izvirzīts pirmās instances tiesā, līdz ar to šāda prasījuma izskatīšanai apelācijas instances tiesā nav pamata.

[4] Pieteicēja par tiesas spriedumu iesniedza kasācijas sūdzību, kurā norāda, ka tiesa nav ņēmusi vērā Eiropas Savienības Tiesas spriedumā sniegto Regulas Nr. 651/2014 2.panta 83.punkta interpretāciju, kā rezultātā kļūdaini interpretējusi Ministru kabineta noteikumu Nr. 725 2.7.apakšpunktu. Minēto pieteicēja pamato ar to, ka tiesa galveno pieteicējas darbības mērķi noteica, balstoties tikai uz ieņēmumu proporciju starp pieteicējas saimniecisko darbību un ar saimniecisko darbību nesaistītu darbību, pienācīgi neanalizējot statūtos noteiktos mērķus un citus iesniegtos pierādījumus par pieteicējas veikto zinātnisko darbību. Kasācijas sūdzībā arī argumentēts, ka izdevumi par tiesvedību Eiropas Savienības Tiesā pieteicējai radās tieši apelācijas instances tiesā, un pirmās instances tiesā šādus izdevumus nemaz nevarēja pieteikt.

[5] Padome paskaidrojumos par kasācijas sūdzību norāda, ka tā nav pamatota.

Motīvu daļa

[6] Senātam kasācijas tiesvedības ietvaros jāpārbauda, vai tiesa pārsūdzētajā spriedumā ir pareizi piemērojusi Ministru kabineta noteikumu Nr. 725 12.5.apakšpunktu attiecībā uz pieteicējas atbilstību šajā normā noteiktajiem kritērijiem, kas paredz projekta īstenošanu atbilstošā zinātniskajā institūcijā. Tāpat Senātam jāvērtē, vai tiesa pieļāvusi procesuālo tiesību normu pārkāpumu attiecībā uz prasījumu par juridiskās palīdzības izdevumu atlīdzināšanu.

Jēdziena „pētniecības un zināšanu izplatīšanas organizācija” tvērums

[7] Ministru kabineta noteikumi Nr. 725 nosaka kārtību, kādā izvērtē un finansē fundamentālo un lietišķo pētījumu projektus un administrē projektu finansēšanai piešķirtos valsts budžeta līdzekļus (*šeit un turpmāk tiesību normas redakcijā, kas bija spēkā pārsūdzētā lēmuma pieņemšanas brīdī*).

Noteikumu 12.5.apakšpunkts noteic, ka padomei jāizvērtē projekta iesnieguma atbilstība administratīvās atbilstības kritērijiem – projekts tiks īstenots zinātniskajā institūcijā, kas atbilst šo noteikumu prasībām.

No minēto noteikumu 2.7.apakšpunkta izriet, ka zinātniskā institūcija ir tāda institūcija, kas ir reģistrēta zinātnisko institūciju reģistrā un neatkarīgi no tās juridiskā statusa (publisko tiesību subjekts vai privāto tiesību subjekts) vai finansēšanas veida atbilstoši tās darbību reglamentējošiem normatīvajiem aktiem (statūtiem, nolikumam vai satversmei) veic ar saimniecisko darbību nesaistītas pamatdarbības, un kas atbilst Regulas Nr. 651/2014 2.panta 83.punktā pētniecības organizācijai noteiktajai definīcijai. Savukārt noteikumu 2.9.apakšpunktā

skaidrota ar saimniecisko darbību nesaistīta pamatdarbība – tā ir pētniecības organizācijas darbība, kura neietilpst Līguma par Eiropas Savienības darbību 107.panta 1.punktā noteiktajā darbības jomā, tai skaitā: 1) izglītības pasākumi, lai panāktu personāla skaita un kvalifikācijas pieaugumu; 2) neatkarīga pētniecība un izstrāde, lai gūtu vairāk zināšanu un labāku izpratni; 3) pētniecības rezultātu izplatīšana bez ekskluzivitātes un diskriminēšanas; 4) zināšanu un tehnoloģiju pārnese.

Regulas Nr. 651/2014 2.panta 83.punkts savukārt noteic, ka pētniecības un zināšanu izplatīšanas organizācija ir subjekts (piemēram, universitātes vai pētniecības institūti, tehnoloģiju pārnese aģentūras, inovācijas starpnieki, uz pētniecību orientēti fiziskas vai virtuālas sadarbības subjekti) neatkarīgi no tā juridiskā statusa (publisko vai privāto tiesību subjekts) vai finansējuma veida, kura galvenais mērķis ir neatkarīgi veikt fundamentālos pētījumus, rūpnieciskos pētījumus vai eksperimentālo izstrādi vai plaši izplatīt šādu darbību rezultātus mācību, publikāciju vai zināšanu pārnesei veidā. Ja šis subjekts veic arī saimniecisko darbību, tās finansējums, izmaksas un ieņēmumi ir jāuzskaita atsevišķi. Uzņēmumiem, kas var izšķiroši ietekmēt šo subjektu, piemēram, būdami tā akcionāri vai dalībnieki, nedrīkst būt privilēģēta piekļuve šā subjekta radītajiem rezultātiem.

Ievērojot minēto, no tiesību normām izriet vairāki kumulatīvi kritēriji, kuriem jāizpildās, lai projekta iesniedzējs varētu pretendēt uz finansējuma saņemšanu: 1) tam ir jābūt reģistrētam zinātnisko institūciju reģistrā; 2) tam ir jāveic ar saimniecisko darbību nesaistītas pamatdarbības (neatkarīga pētniecība vai pētniecības rezultātu izplatīšana); 3) tam ir jāatbilst pētniecības organizācijas definīcijai Regulas Nr. 651/2014 2.panta 83.punkta izpratnē.

[8] Izskatāmajā lietā ir strīds par to, vai pieteicēja ir uzskatāma par pētniecības organizāciju, kuras galvenais mērķis ir konkrēta ar saimniecisko darbību nesaistīta pamatdarbība – neatkarīga pētniecība. Eiropas Savienības Tiesa spriedumā sniedza skaidrojumu par to, kā nosakāms, vai subjekta galvenais mērķis ir neatkarīga pētniecība, lai to varētu kvalificēt par pētniecības un zināšanu izplatīšanas organizāciju.

Pirmkārt, Eiropas Savienības Tiesa uzsvēra, ka ar jēdzienu „galvenais mērķis” saprotams tāds mērķis, ko tas pats sev ir noteicis, un ka šis mērķis ir svarīgāks – prioritārāks par citiem iespējamiem subjekta mērķiem. Proti, organizācijai var būt vairāki mērķi un tā var veikt dažāda veida darbības, tomēr šo dažādo mērķu vidū neatkarīgu pētījumu veikšana un šo darbību rezultātu plaša izplatīšana ir galvenais mērķis, kas ir pārāks par citiem mērķiem (46.–47.punkts). Pētniecības un zināšanu izplatīšanas organizācija var veikt arī citas darbības, tostarp saimnieciska rakstura, piemēram, izglītības pakalpojumu sniegšanu par maksu, taču šīm darbībām ir jābūt sekundārām un pakārtotām pētniecībai, nevis dominējošām (48.punkts). Izšķiroša nozīme ir tam, vai attiecīgais subjekts faktiski veic neatkarīgus pētījumus, ko papildina šo pētījumu rezultātu izplatīšanas darbības, piemēram, caur mācībām, publikācijām vai zināšanu pārnesei (50.punkts).

Eiropas Savienības Tiesa norādīja: lai novērtētu subjekta galveno mērķi, ir jāņem vērā visi nozīmīgie kritēriji, kā, piemēram, atbilstošs tiesiskais regulējums vai attiecīgā subjekta statūti (52.punkts). Vienlaikus Tiesa skaidri atzina, ka subjekta kvalifikāciju nevar balstīt tikai uz ieņēmumu struktūru – proti, to, ka lielāko daļu ienākumu tas gūst no saimnieciskas darbības, piemēram, maksas izglītības sniegšanas. Šāds rādītājs var tikt ņemts vērā, taču tas nedrīkst būt vienīgais vai izšķirošais novērtējuma kritērijs (54.–58.punkts). Proti, privāto tiesību subjektu, kurš veic vairākas darbības, tostarp pētniecību, bet lielāko ieņēmumu daļu gūst no tādām saimnieciskām darbībām kā izglītības pakalpojumu sniegšana par maksu, var uzskatīt par pētniecības un zināšanu izplatīšanas organizāciju Regulas Nr. 651/2014 2.panta 83.punkta izpratnē ar nosacījumu, ka, ņemot vērā visus apstākļus, kuriem ir nozīme attiecīgajā lietā, var konstatēt, ka tā galvenais mērķis ir pilnīgi neatkarīgi veikt fundamentālos pētījumus, rūpnieciskos pētījumus vai eksperimentālo izstrādi, ko, iespējams, papildina šādu pētījumu rezultātu izplatīšanas darbības, mācību, publikāciju vai zināšanu pārnesei veidā. Šajā ziņā no šāda subjekta nevar prasīt, lai tas konkrētu proporciju no saviem ieņēmumiem gūtu no pētniecības un zināšanu izplatīšanas darbībām, kurām nav saimnieciska rakstura (59.punkts). Tāpat Eiropas Savienības Tiesa atzina, ka pētniecības organizācijai nav obligāti jāreinvestē savi ieņēmumi pētniecībā, lai atbilstu Regulas Nr. 651/2014 2.panta 83.punktā paredzētajai definīcijai (60.–64.punkts).

Senāts atzīst, ka, tiesa spriedumā ir ņēmusi vērā un pareizi piemērojusi Eiropas Savienības Tiesas spriedumā izteiktās atziņas attiecībā uz Regulas Nr. 651/2014 2.panta 83.punktā noteikto pētniecības organizācijas definīciju.

[9] Atbilstoši Eiropas Savienības Tiesas spriedumam pētniecības un zināšanu izplatīšanas organizācija var veikt arī citas darbības, tostarp izglītības pakalpojumu sniegšanu par maksu, taču šīm darbībām ir jābūt sekundārām un pakārtotām pētniecībai, nevis dominējošām. Lai noteiktu, vai organizācijas galvenais mērķis ir pētniecība, ir jāvērtē visi apstākļi, kuriem varētu būt nozīme minētā noteikšanā kopsakarā, tostarp institūcijas statūtos noteiktie mērķi, faktiski īstenotā pētniecības darbība un tās rezultātu izplatīšana, kā arī ieņēmumu struktūra.

Izskatāmajā gadījumā to, ka pieteicējas galvenais mērķis ir izglītības pakalpojumu sniegšana, nevis neatkarīga pētniecība, tiesa ir konstatējusi, pamatojoties uz šādiem apstākļiem:

1) tiesa izvērtēja likuma „Par Rīgas Ekonomikas augstskolu” 4., 7. un 8.pantā noteikto kopsakarā ar pieteicējas darbību reglamentējošiem dokumentiem – Satversmi un statūtiem – un konstatēja, ka pieteicējai ir vairāki mērķi: gan sniegt augstāko izglītību, gan attīstīt zinātni un izplatīt zinātniskās atziņas un pētījumu rezultātus. Ņemot vērā, ka no pieteicējas darbību reglamentējošiem dokumentiem nav acīmredzami izsecināms tās darbības galvenais mērķis un pakārtotības attiecības starp definētajiem mērķiem un uzdevumiem, tiesa atzina par nepieciešamu novērtēt arī citus pieteicējas darbību raksturojošus apstākļus;

2) tiesa izvērtēja projekta iesniegumam pievienotajā pieteicējas grāmatvedības politikā un finanšu apgrozījuma veidlapā norādīto informāciju, kā arī pieteicējas gada pārskatu par 2018.gadu. Vērtējuma rezultātā tiesa konstatēja, ka pieteicējas saimnieciskās darbības (bakalaura un maģistra studiju programmas, vadītāju tālākizglītības programmas, kā arī atsevišķi pētniecības pakalpojumi) ieņēmumi dominē pār darbībām, kurām nav saimnieciska rakstura (fundamentālo pētījumu, rūpniecisko pētījumu un eksperimentālās izstrādes, tai skaitā sadarbības projektu ietvaros, veikšana un to rezultātu izplatīšana mācību, publikāciju vai tehnoloģiju nodošanas veidā). Tiesa atzina, ka tas liecina, ka pieteicējas pamatdarbība tomēr ir tieši saimnieciskā darbība – izglītības pakalpojumu sniegšana;

3) tiesa vērtēja pieteicējas sniegto informāciju par tās studentu veiktajiem pētnieciskajiem darbiem un mācībspēku veiktajiem pētījumiem, kā arī zinātniski pētniecisko darbību dažādu projektu ietvaros. Vērtējuma rezultātā tiesa secināja, ka pieteicēja īsteno arī zinātniski pētniecisku darbību. Proti, studiju procesa ietvaros bakalaura un maģistra studiju programmās studējošie izstrādā pētnieciskos darbus, pētījumus veic arī mācībspēki. Tāpat tiesa konstatēja, ka pieteicējai strīdus periodā ir bijušas gan vairākas zinātniskās publikācijas, gan arī tā iesaistījies dažādos projektos. Tomēr tiesa atzina, ka no minētās informācijas nav gūstams apstiprinājums tam, ka neatkarīgu zinātnisko pētījumu veikšana ir pieteicējas pamatdarbība un ka tā dominētu pār citām pieteicējas veiktajām darbībām;

4) tiesa vērtēja pieteicējas attīstības stratēģijā norādīto un secināja, ka pieteicēja savā darbībā nodalījusi piecus atšķirīgus darbības virzienus, kas aptver bakalauru studiju programmu īstenošanu, maģistra studiju programmu īstenošanu, vadības programmu īstenošanu, Mediju studiju centru un pētniecības darbības. Tādējādi tiesa konstatēja, ka arī pati pieteicēja ir saskatījusi nošķirumu starp studiju programmu īstenošanu un pētniecisku projektu īstenošanu;

5) tiesa atzina, ka apstāklim, ka pieteicējas dalībnieks ir nodibinājums, nav izšķirošas nozīmes konkrētā strīda izšķiršanā, jo tas pats par sevi neietekmē pieteicējas iespējas veikt saimnieciska rakstura darbības – izglītošanas darbības par maksu. Turklāt atbilstoši Eiropas Savienības Tiesas norādītajam nav nepieciešams, lai subjekts savā pamatdarbībā reinvestētu ieņēmumus no šīs pašas pamatdarbības. Tātad arī tam, vai pieteicēja iegulda peļņu savā pamatdarbībā, nav būtiskas nozīmes, un šis apstāklis arī neizšķir, vai attiecīgais subjekts kvalificējams kā pētniecības organizācija.

Ievērojot minēto, nevar piekrist kasācijas sūdzībā norādītajam, ka tiesa galveno pieteicējas darbības mērķi noteica, balstoties vien uz ieņēmumu proporciju. Tiesa ir vērtējusi gan pieteicējas darbību reglamentējošos dokumentus, gan ņemusi vērā pieteicējas faktiski veikto zinātnisko darbību. Vienlaikus tiesa vērtēja arī pieteicējas finanšu informāciju. Lai gan Eiropas Savienības Tiesa spriedumā šajā lietā atzina, ka ieņēmumu struktūra pati par sevi nevar būt izšķirošs kritērijs pētniecības organizācijas statusa noteikšanā, tā nav pilnībā izslēgusi šo kritēriju no vērtējamiem apstākļiem. Citiem vārdiem, ieņēmumu struktūrai pašai par sevi nevar būt izšķiroša nozīme, tomēr tā tāpat var būt būtisks novērtējuma elements.

Kā jau iepriekš minēts, Eiropas Savienības Tiesa spriedumā uzsvēra, ka ar jēdzienu „galvenais mērķis” saprotams tāds mērķis, ko subjekts pats sev ir noteicis. Senāts atzīst, ka apstākļos, kad pati pieteicēja savu darbību reglamentējošos dokumentos nav nošķīrusi neatkarīgu pētniecību kā galveno mērķi, kas prevalē pār citiem darbības mērķiem, nav saskatāma tiesas pieļauta kļūda tajā, ka, veicot visaptverošu konkrētā gadījuma apstākļu un pierādījumu vērtējumu, ieņēmumu proporcijai tika piešķirta būtiska nozīme.

[10] Pieteicēja uzskata, ka tiesa nav pienācīgi izvērtējusi visus pieteicējas iesniegtos pierādījumus par pieteicējas faktiski veikto zinātnisko darbību (piemēram, interneta vietnēs publicēto informāciju par pieteicējas projektiem vai publikācijas citās valodās) to savstarpējā kopsakarā. Pieteicēja uzskata, ka no minētajiem pierādījumiem par pieteicējas faktiski īstenoto darbību izriet, ka pieteicējas galvenais mērķis ir zinātniskā darbība, pētījumu veikšana un pētījumu rezultātu izplatīšana.

Senāts minētajam nepiekrīt.

Lietā strīds ir nevis par to, ka pieteicēja faktiski veic zinātniski pētniecisku darbību, bet gan par to, vai tas ir pieteicējas galvenais mērķis, kas ir pārāks par citiem tās mērķiem. Senāts šajā sakarā piekrīt tiesai, ka tas vien, ka pieteicēja veic neatkarīgu pētniecību, nenozīmē, ka tas arī ir pieteicējas galvenais mērķis un ka izglītības sniegšana ir tam tikai pakārtota – sekundāra. Ne no lietā piemērotajām tiesību normām, ne no Eiropas Savienības Tiesas sprieduma neizriet konkrēti kvantitatīvi kritēriji, piemēram, noteikts pētījumu vai publikāciju skaits vai apjoms, kuru izpilde ļautu atzīt institūciju par pētniecības un zināšanu izplatīšanas organizāciju. Līdz ar to tas vien, ka tiesa nav atsevišķi aplūkojusi un vērtējusi katru pieteicējas veikto pētījumu un to apjomu strīdus periodā, pats par sevi neliecina par tiesas pieļautiem procesuāliem pārkāpumiem pierādījumu novērtēšanā. No pārsūdzētā sprieduma turklāt neizriet, ka tiesa būtu atzinusi, ka pieteicēja strīdus periodā neveica pētniecisku darbību pietiekamā apmērā, lai tā varētu tikt atzīta par pētniecības organizāciju. Arī pieteicēja kasācijas sūdzībā atzīst, ka pētījumu skaits pats par sevi vēl neko neliecina.

Tam, vai un cik lielā mērā subjekts faktiski veic neatkarīgus pētījumus, ko papildina šo pētījumu rezultātu izplatīšanas darbības, noteikti ir piešķirama nozīme. Tomēr subjekta galvenais mērķis ir nosakāms, vērtējot visus būtiskos apstākļus kopsakarā. Proti, ir jāveic visaptverošs izvērtējums, ņemot vērā ne tikai reāli veikto darbību, bet arī statūtos vai citos reglamentējošos dokumentos noteikto darbības virzienu, kā arī ieņēmumu struktūru un citus būtiskus apstākļus. Kā jau konstatēts šā sprieduma iepriekšējā punktā, tiesa konkrētajā gadījumā šādu vērtējumu ir veikusi. Savukārt atbilstoši Administratīvā procesa likuma 325.–327.pantam Senāta kompetencē nav pārvērtēt lietas faktiskos apstākļus un pierādījumus.

[11] Pieteicēja nepamatoti uzskata, ka Senātam, izskatot šo lietu, ir jāņem vērā Izglītības un zinātnes ministrijas izstrādātā [Metodika atbilstības pētniecības un zināšanu izplatīšanas organizācijas noteikšanai](#).

Šai metodikai labākajā gadījumā var būt tikai ieteikuma raksturs. Senāts turklāt konstatē, ka tajā sniegtā tiesību normu interpretācija balstīta galvenokārt ģenerālvokātes T. Čapetas 2022.gada 28.aprīļa secinājumos apvienotajās lietās C-164/21 un C-318/21, [ECLI:EU:C:2022:333](#), nevis Eiropas Savienības Tiesas spriedumā šajā lietā.

[12] Apkopojot minēto, Senāts atzīst, ka tiesa spriedumā ir ņēmusi vērā Eiropas Savienības Tiesas spriedumā sniegto skaidrojumu par Regulas Nr. 651/2014 2.panta 83.punkta interpretāciju, tādējādi ir pareizi interpretējusi Ministru kabineta noteikumu Nr. 725 12.5.apakšpunktu un pamatoti atzinusi, ka pieteicēja neatbilst minēto noteikumu 2.7.apakšpunktā noteiktajam projekta iesniedzēja statusam.

Juridiskās palīdzības izdevumu atlīdzināšana

[13] Tiesa atzina, ka atbilstoši Administratīvā procesa likuma 302.panta otrajai daļai (noteic, ka apelācijas instances tiesa izskata lietu pēc būtības sakarā ar apelācijas sūdzību tādā apjomā, kā lūgts šajā sūdzībā, kā arī apelācijas instances tiesa izskata tikai tos prasījumus, kuri izskatīti pirmās instances tiesā) prasījuma par juridiskās palīdzības izdevumu atlīdzināšanu izskatīšanai apelācijas instances tiesā nav pamata, jo šāds prasījums nebija izvirzīts pirmās instances tiesā. Pieteicēja kasācijas sūdzībā šajā sakarā iebilst, ka izdevumi par tiesvedību Eiropas

Savienības Tiesā tai radās tikai apelācijas instances tiesā, un pirmās instance tiesā šādus izdevumus nemaz nevarēja pieteikt.

[14] Senāts atzīst, ka tiktāl, ciktāl lietas dalībnieks apelācijas instances tiesai lūdz atlīdzināt tādus juridiskās palīdzības izdevumus, kas saistīti tieši ar apelācijas instancē sniegto juridisko palīdzību, nav saskatāmi procesuāli šķēršļi pieteicējam ļaut papildināt pieteikumu ar attiecīgu prasījumu par juridiskās palīdzības izdevumu atlīdzināšanu (sal. *Senāta 2025.gada 30.jūnija sprieduma lietā Nr. SKA-238/2025, [ECLI:LV:AT:2025:0630.A420207422.15.S](#), 12.punktu*).

Šajā sakarā gan vēršama uzmanība uz to, ka personai ir atlīdzināmi tikai tādi izdevumi saistībā ar vēršanos tiesā, kas ir saistīti ar pamatotu prasījumu un sūdzību sagatavošanu un uzturēšanu (*Senāta 2019.gada 29.oktobra sprieduma lietā Nr. SKA-461/2019, [ECLI:LV:AT:2019:1029.A420352016.5.S](#), 9.punkts*).

Izskatāmajā gadījumā šāds zaudējumu atlīdzināšanas pamats netika konstatēts. Līdz ar to pats par sevi apstāklis, ka tiesa šo prasījumu nav izskatījusi, nevar būt pamats sprieduma atcelšanai un lietas nodošanai jaunai izskatīšanai.

Kopsavilkums

[15] Apkopojot minēto, Senāts atzīst, ka tiesas spriedums ir atstājams negrozīts. Pieteicējas kasācijas sūdzības argumenti neatspēko spriedumā paustos tiesas secinājumus, tādējādi sprieduma atcelšanai nav pamata.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma, 348.panta pirmās daļas 1.punktu un 351.pantu, Senāts

nosprieda

atstāt negrozītu Administratīvās apgabaltiesas 2023.gada 19.jūnija spriedumu, bet sabiedrības ar ierobežotu atbildību „STOCKHOLM SCHOOL OF ECONOMICS IN RIGA” kasācijas sūdzību noraidīt.

Spriedums nav pārsūdzams.

E. Darapojskis I.
Meldere R. Vīduša